

private Praksis. I Overensstemmelse hermed har man i § 3, 1ste Stykke, udskudt det Tidspunkt, fra hvilket ingen Dommerfuldmægtig maa drive privat Virksomhed, til 1. April 1933.

§ 4, 1ste Stykke, Punkt 1, har man affattet saaledes, at hele Vægten lægges paa, at den paagældende Sag skal være klar og enkel, saaledes at Dommerkontorets Virksomhed kun kommer til at bestaa i den rent formelle Affattelse af Dokumenterne, derimod ikke i Raadgivning og Vejledning med Hensyn til selve den Sag, f. Eks. den Ejendomshandel, det drejer sig om.

Efter den Affattelse, som Paragraffens 1ste Stykke, Punkt 1, saaledes har faaet, har man ikke fundet det paakrævet at medtage den i Paragraffens tidligere Punkt 3 optagne Bemyndigelse for Justitsministeren til at paalægge Dommerkontorerne at udføre ogsaa andre juridiske Forretninger af tilsvarende Art.

Da der har været rejst Tvivl om, hvorvidt Klage over et Dommerkontors Afvisning af en Begæring om Udførelse af de i Paragraffen omhandlede juridiske Forretninger skulde gøres gældende ved Kære til Landsretten eller ved Klage til Ministeriet, har man for at afskære denne Tvivl anset det for rettest at foreslaa indsat som nyt Stykke en Bestemmelse om, at saadan Afvisning kan paakæres til Landsretten.

Sluttelig bemærkes, at Bestemmelsen i Lov Nr. 119 om Tilsyn med de af Eksekutorer behandlede Dødsboer af 20. April 1926 § 3, 3die Stykke, hvorefter Tilsynet med og Revisionen af disse Boer fra den 1. April 1930 overgaar fra vedkommende Amtmand til vedkommende Skifteret, gør det ønskeligt, at Lovforslaget snarest op højes til Lov.